

deSingel

Internationale Kunstcampus

MUZIEK

BLAUWE ZAAL
GROTE PODIA

B'ROCK
OLV. FRANK AGSTERIBBE
VR 25 NOV 2011

2011-2012 KEN UW KLASSIEKERS

LE CONCERT OLYMPIQUE
OLV. JAN CAEYERS
DO 29 SEP 2011

B'ROCK
OLV. FRANK AGSTERIBBE
VR 25 NOV 2011

AUSTRALIAN CHAMBER ORCHESTRA
OLV. RICHARD TOGNETTI
ZA 3 DEC 2011

CAMERATA BERN
OLV. ANTJE WEITHAAS
VR 16 MRT 2012

LE CONCERT OLYMPIQUE
OLV. JAN CAEYERS
DO 10 MEI 2012

inleiding **David Vergauwen / 19.15 uur / blauwe foyer**

begin **20.00 uur**
pauze omstreeks **20.40 uur**
einde omstreeks **21.40 uur**

teksten programmaboekje **David Vergauwen**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

B'ROCK **FRANK AGSTERIBBE** muzikale leiding **KRISTIAN BEZUIDENHOUT** pianoforte

PIETER VAN MALDERE (1729-1768)

Symfonie nr 12 in C, VR39

15'

Allegro assai
Andante
Prestissimo

JOSEPH HAYDN (1732-1809)

Symfonie nr 5 in A, Hobl:5

19'

Adagio ma non troppo
Allegro
Menuetto - Trio
Finale: Presto

pauze

JOSEPH HAYDN

Concerto voor pianoforte en orkest in D, HobXVIII:11

22'

Vivace
Un poco Adagio
Rondo'all Ungarese: Allegro assai

PIETER VAN MALDERE

Symfonie nr 41 in Bes, VR81

15'

Allegro
Andante
Menuetto - Trio
Finale: Presto

Met dank aan **Willy Van Rompaey**, voor het ter beschikking stellen van de partituren van Van Maldere.

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

**REAGEER
& WIN**

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drankjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

PIETER VAN MALDERE

Het knappe oeuvre van Pieter Van Maldere (1729-1768) is voor een groot deel te danken aan Prins Karel van Lotharingen, gouverneur-generaal van de Oostenrijkse Nederlanden (1712-1780, gouverneur vanaf 1741). Karel van Lotharingen, ook bekend als 'Karel van Lorreinen', was de broer van Franz Stephan, keizer van het Heilige Roomse Rijk en tweemaal de schoonbroer van Maria Theresia (hij huwde haar jongere zus). Noch als militair, noch als diplomaat was hij zeer succesvol. Vanuit Wenen kreeg deze toparistocraat dan ook snel een tweederangsrol toebedeeld. Hij werd weliswaar gouverneur-generaal van de Oostenrijkse Nederlanden, maar zijn politieke macht was eerder gering. Zijn ambt bleek uiteindelijk een meer ceremonieel karakter te hebben. Zoals dat vaak gaat met hoge heren, wilde Karel zijn gebrek aan reële macht compenseren door het uitbouwen van symbolische macht. Het organiseren van een luisterrijk cultureel leven in Brussel vormde daarbij een eerste voorname stap. Hij patroneerde het zogenaamde Concert Bourgeois sinds haar oprichting in 1755. Hij bezocht ook regelmatig het Munttheater, hetgeen leidde tot een soort structurele subsidiëring van het gezelschap. Hij droeg ook de kosten voor herstellingen aan het gebouw dat vaak genoeg het decor werd voor grote gala's en ontvangsten, waar de autochtone aristocratie op aanwezig was met Karel in het centrum.

In tegenstelling tot zijn huidige reputatie als een gezellige feestneus, had Karel van Lotharingen wel degelijk verstand van muziek. Hij had bovendien een heel eigen smaak die niet overeenstemde met de vaak pompeuze Barok uit Wenen aan het hof van Maria Theresia. Zijn muziekvoorkeur zocht aansluiting met de meer 'moderne' galante Franse stijl. Brussel lag dan ook dichterbij Parijs dan bij Wenen. De muziek van Van Maldere weer spiegelt de smaak en de behoeften van Karel van Lotharingen in Brussel. Hij was de zoon van een Brusselse schoolmeester die zijn carrière begon in dienst van de prins in 1746. Gezien in dat jaar Fiocco, de muziekmeester van Karels hofkapel overleed en concertmeester Henri-Jacques De Croes werd gepromoveerd tot die positie, nam Van Maldere op uitzonderlijk vroege leeftijd de positie waar van concertmeester van de muziekkapel. Het is een bewijs van het vertrouwen dat zijn muzikale tijdgenoten in hem hadden.

Niet lang nadien begon Van Maldere aan een loopbaan als rondreizend vioolvirtuoos. Dankzij het verlov dat prins Karel hem daarvoor schonk, kwam hij tussen 1751 en 1753 terecht in Dublin. In 1754 trad hij op te Parijs. Wanneer prins Karel tijdens de zevenjarige oorlog vooral actief was in

Karel van Lotharingen in zijn kabinet. Gravure door Frans Harrewijn, ca. 1750
© Prentenkabinet Albertina Brussel

Wenen en in Bohemen, volgde Pieter Van Maldere in zijn kielzog. Tijdens deze Weense jaren speelde hij voor de keizer en de keizerin en ging in Schönbrunn zelfs zijn opera 'Les Amours Champêtres' in première. Bij Karels terugkeer naar Brussel, benoemde hij Van Maldere tot 'kamerheer'. Dit bracht heel wat voordelen. De musicus was voortaan niet alleen lid van de onmiddellijke entourage van de vorst, er stonden ook weinig verplichtingen tegenover, ondanks een riant salaris. Dit stelde Van Maldere in staat ontslag te nemen uit de hofkapel, waar hij nog steeds concertmeester was, om zich volledig op compositie te kunnen toelagen.

De invloed van De Croes op de vroege composities van Van Maldere is duidelijk bespeurbaar, maar al snel ging de jonge componist andere, meer moderne stijlen exploreren. Zijn symfonieën werden gepubliceerd in Londen, Parijs en Brussel. Daar kregen ze ook lovende kritieken omwille van hun vernieuwende karakter. In Brussel werden ze opgevoerd bij de Concerts Bourgeois, de concerts nobles en de concerts spirituels. Ook in Parijs was men enthousiast over zijn werk. Toen Mozart in 1778 in Parijs verbleef, leerde hij er de symfonieën van Van Maldere goed kennen. Die stonden er nog steeds op het programma, ondanks het feit dat de componist intussen al tien jaar was overleden. Mozart had Van Maldere misschien zelfs al persoonlijk ontmoet in 1763 toen hij als zevenjarige te Brussel werd ontvangen door Karel van Lotharingen. Dit gebeurde wellicht in het bijzijn van de meest vermaarde musicus aan het hof.

Ook in de Duitstalige wereld werden zijn symfonieën goed ontvangen. De catalogus van de muziekbibliotheek van de familie Esterházy toont aan dat er in de jaren zestig maar liefst 28 symfonieën van Van Maldere werden verzameld. Het moet Haydn zelf geweest zijn die opdracht gaf tot de aanschaf van deze edities. Het is dan ook best mogelijk dat Haydn de muziek van Van Maldere liet uitvoeren in Eisenstadt.

Er bestaat geen twijfel over de rol die Van Maldere speelde in de ontwikkeling van de klassieke symfonie. Zowel Haydn en Mozart waren met zijn werken bekend. Van Malderes symfonieën hebben een uitzonderlijk eenvoudige, lineaire, propere melodische stijl: zangerig en 'liedachtig'. Op die manier doen ons vooral de trage bewegingen denken aan sommige analoge bewegingen in Mozarts symfonieën. Toch werden deze een tot twee decennia voordien neergepend. Zijn muziek is bijzonder stabiel. Hij vermijdt vreemde modulaties en abrupte harmoniewijzigingen. Daarmee verschilt hij enorm met Haydns stijl op dat ogenblik. Die wordt gekenmerkt door een Sturm und Drang-neiging die veel dramatischer, grilliger en eigenzinniger is. Nochtans zou ook Haydn eind jaren zeventig naar de meer rustige, 'klassieke' stijl evolueren die Van Maldere al in de jaren zestig exploreerde.

De meeste symfonieën van Van Maldere hebben een driedelige opbouw volgens het principe 'snel-traag-snel'. Ook hij zal, net als Haydn en Sammartini, later een menuet als vierde beweging toevoegen. Op die manier evoceert de componist de wereld van de pastorale. Hij gebruikt hiervoor ritmes uit boerendansen die een ongekennde eenvoud en frisheid aan zijn partituur schenken. Uiteindelijk is dat hetgeen Haydns latere symfonieën met die van Mozart en Van Maldere gemeen hebben. Het gaat telkens om zeer ordevolle, overzichtelijke muziek die nergens wordt overladen. Het is een sobere, galante stijl, waar men zelfs de term 'classicisme' zou kunnen gebruiken.

JOSEPH HAYDN

Concerto voor pianoforte en orkest in D, HobXVIII:11

Vergeleken met de ontzettende rijkdom van Haydns symfonieën, dreigen de concerten van deze componist wel eens in de vergeethoek te raken. Het is waar: Haydn schreef de meeste van zijn concerten voor 1770 en vele daarvan zijn zelfs verloren gegaan. Het is eveneens waar dat indien men zijn bewaarde concerten naast de pianoconcerten van Mozart legt, men inderdaad wel kan begrijpen waarom die van zijn jongere collega vaker worden gehoord. Toch is een dergelijk oordeel misschien net iets te streng voor een componist die, in tegenstelling tot Mozart, weinig concerten voor zichzelf schreef en dan nog meer dan een vol decennium voordien. Haydn schreef zijn concertmuziek in opdracht en investeerde veel minder in het genre dan Mozart, wiens pianoconcerten hem een prominente plaats moesten opleveren in het Weense concertleven.

Haydn legde zich toe op de symfonie, maar dat belet niet dat zijn concerten talrijk zijn. Hij schreef vooral voor orgel, klavecimbel en de pianoforte. Haydns vroegste concerten dateren uit de jaren vijftig. Zijn laatste schreef hij in dienst van de familie Esterházy. Zo schreef hij er een aantal voor baryton, het strikinstrument dat zijn werkgever, Nicolaus Esterházy, bespeelde. Tijdens de Esterházyperiode schreef hij maar drie klavierconcerten. Het mooiste en beroemdste is zonder twijfel het laatste: het Concerto in D, HobXVIII:11, geschreven voor de pianoforte dat in de loop van de jaren zeventig uitgroeide tot een ernstig concertinstrument. Dit concerto werd al snel bijzonder populair. Dat bewijzen de zeven edities van dit concerto in de loop van de achttiende eeuw. De voornaamste is die bij Artaria, de vaste uitgever van Haydn (en Mozart). Deze editie wordt bij gebrek aan een authentiek autograaf in Haydns eigen hand, aanzien als de weerspiegeling van de wens van de auteur. Ze stamt uit 1784 en men schat dat Haydn het concerto moet hebben geschreven ergens tussen 1780 en 1783.

In dit werk wordt het orkest dat bestaat uit de vier strijkerspartijen, uitgebreid met twee hobo's en twee hoorns. De solo wordt doorgaans gespeeld op pianoforte, hoewel dat niet door Haydn werd gespecificeerd. Dit concerto is dus geen klassiek 'pianoconcerto' zonder meer. Rond 1780 was dit instrument net ingeburgerd, maar andere toetseninstrumenten, zoals het klavecimbel of zelfs het orgel bleven populair. De componist

Joseph Haydn. Tekening van George Dance, Londen 1794.

liet de uitvoerder allicht vrij om een eigen keuze te maken. Dat valt onder meer af te leiden uit het autograaf van het Concerto in C, HobXVIII:1, gedateerd op 1756, waarbij Haydn in zijn Entwurf-Katalog het werk inschrijft als “Concerto per il clavicembalo”, maar in de partituur zelf noteerde “concerto p. l’organo”. De keuze om het pianoforte dan wel het klavecimbel (of zelfs het orgel) te gebruiken, is dan volledig aan de uitvoerders.

Het populaire Concerto in D, Hob XVIII:11 verwacht veel van de klavierspeler. Haydns solopartij is zeker niet simpel, hoewel het nergens een ‘virtuositeit omwille van de virtuositeit’ wordt. Haydn is wel degelijk bezorgd over de balans tussen solist en orkest en probeert van zijn partituur een kleurrijke combinatie te maken. Het zijn werken met een groots opzet en komen in de buurt van Mozarts klassieke pianoconcerten. De populariteit van dit concerto was ook destijds al groot en ook vandaag nog staat het werk bekend als een van Haydns meest geslaagde concerten. Dit is zo, niet omdat beroemde pianisten het graag speelden, maar omdat het publiek deze muziek altijd al heeft gewaardeerd.

Het eerste deel van het werk is in het bijzonder een prachtig voorbeeld van vroege sonatastructuur. Haydn maakte in zijn symfonieën vaak gebruik van de zogenaamde sonatevorm. Deze vaststelling kan verwarrend zijn gezien de term sonate vaak wordt gebruikt om er een instrumentale compositie voor beperkte bezetting in meerdere delen mee aan te duiden. Zo componeerde Mozart tal van pianosonates. Noodzakelijkerwijs moet men hier het onderscheid maken tussen enerzijds de Sonate als benaming voor een dergelijke instrumentale compositie (vioolsonate, piano-sonate, etc.) en anderzijds de Sonatestructuur die betrekking heeft op de retorische vorm waaronder een muziekstuk zich presenteert. Indien men enkel op de vormstructuur let, stelt men vast dat aria’s, ensembles uit opera’s en ook bewegingen uit symfonieën kunnen bestaan uit sonatevormen. De sonatestructuur werd de favoriete ordenende vorm van de Weense Klassieken: Haydn, Mozart en Beethoven. De vormstructuur is driedelig:

- 1) Expositie: waarin twee (of drie) thema’s elkaar afwisselen. Hier wordt het thematisch materiaal van de beweging gepresenteerd.
- 2) Doorwerking: waarin het thematisch materiaal op een losse manier wordt verwerkt. Hier laat de componist zijn fantasie de vrije loop, wat vaak resulteert in een nogal dramatische fase.
- 3) Recapitulatie: waarin de oorspronkelijke thema’s opnieuw op een nogal ordelijke manier bij elkaar worden gebracht op een verfrissende, nieuwe manier. Deze recapitulatie wordt vaak afgerond met een coda, waarbij het thematisch materiaal nog een keer wordt gebruikt om er – kort en krachtig – een soort definitieve ‘afsluiter’ van de beweging mee te componeren.

Vivace

Het stuk opent met een snel binair (4/4) Vivace. Het is geschreven in de krachtige, heldere en rechtlijnige Haydnstijl die inderdaad geen betere omschrijving verdient dan precies ‘Vivace’. Het hoofdthema wordt zachtvaardig geïntroduceerd door de strijkers met sobere begeleiding om meteen daarop hernomen te worden door het volledige orkest, inclusief blazerssectie. Het thema’tje wordt meteen daarop verwerkt tot een complementierend thema’tje. Wanneer het eindelijk aan de solist is, zet ook deze meteen in met een herneming van het oorspronkelijk thema en begint daarna het spel van variëren opnieuw.

Un poco Adagio

Deze beweging wordt gedomineerd door een figuurtje van zes noten (kort-kort-kort-kort-kort-lang) dat zowel door het soloinstrument als door het orkest wordt opgenomen en op regelmatige tijdstippen zowel in de melodie als in de begeleiding opduikt. Het schenkt de partituur een grote homogeniteit. De begeleiding in het orkest bestaat hoofdzakelijk uit lange notenwaarden in de strijkers die vaak genoeg gedoubleerd worden in de blazers. Het schenkt aan het orkest een onopvallend, ‘slepend’ karakter die alle ruimte laat voor de solist. Haydn heeft vaak de neiging om in de tweede beweging de blazers rust te schenken. Niet in dit concerto. De blazers worden ook hier ingezet om kleur te verschaffen aan het geheel en te versmelten met de lange begeleidende noten van de strijkers.

Rondo all’Ungarese

Veruit het meest spectaculaire onderdeel is het afsluitende Rondo ‘in Hongaarse stijl’ dat allicht verantwoordelijk is voor de populariteit van het concerto. Haydn flirtte ook eerder al met Hongaarse ritmes in zijn strijkkwartet opus 20 nr 4, maar dit Rondo is werkelijk een tour-de-force van adembenemende originaliteit en feestelijke virtuositeit. Het thema waar de beweging is uit opgebouwd is zeer aanstekelijk en opzweepend en kenmerkt zich door een dansritme. Het thema wordt gecontrasteerd met exotische (dat is: Hongaarse) stijlkenmerken, zoals de obsessieve herhaling van korte melodische profielletjes met vreemde, prikkelende intervallen die aan het werk een hypnotiserend karakter schenken. Kenmerkend zijn ook de vele versieringen in de solopartij. Vooral de zogenaamde ‘bijters’ springen in het oor: het zijn versieringen waarbij de pianist bij het aanslaan van een noot eerst nog even de toets van de daaronder liggende noot aanraakt. Haydns verwezenlijking in deze beweging is niet te onderschatten: hij integreert balkanmuziek in de Weense kunstmuziek en doet dat met zo’n virtuositeit dat de luisteraar er vrolijk en opgewonden van wordt.

JOSEPH HAYDN

Symfonie nr 5 in A, Hobl:5

In 1759 werd Franz Joseph Haydn aangeduid als muzikdirecteur bij Ferdinand Maximilian Franz Graf Morzin (1693-1763). Dat zou zo blijven tot deze vrolijke aristocraat zijn fortuin had verbrast en Haydn op zoek moest naar een nieuwe werkgever. Het is in dienst van Graf Morzin dat de componist, met relatief schamele middelen, zijn carrière als symfonicus begon. Voor het kleine orkest van de graaf schreef Haydn minstens vijftien symfonieën. De omvang van deze werken werden vaak vergeleken met de werken van de Mannheimer Johann Stamiz en met de symfonieën en ouvertures van de Weense componist Florian Leopold Gassmann. Vaak wordt ook gewezen op de invloed van de Milanese symfonicus Giovanni Battista Sammartini, hoewel Haydn zelf deze invloed altijd heeft ontkend. In ieder geval, de talrijke vergelijkingen plaatsten ook toen, begin jaren zestig, in het centrum van het symfonisch gebeuren in Centraal-Europa.

Haydns vroegste symfonieën volgen het klassieke driedelig model, naar het voorbeeld van de Italiaanse stile Napolitana-ouvertures. Het patroon was een driedelige symfonie: snel – traag – snel. De Derde en Vijfde Symfonie waren Haydns vroegste experimenten met een vierdelige symfonie, waarvan het patroon was: snel – traag – menuet – snel. Deze vroegste symfonieën behoren onder de meest verwaarloosde symfonieën in het Haydnrepertoire dat zich vooral richt op de composities vanaf de tewerkstelling bij de familie Esterházy. Dit is ook niet te verwonderen. De vorsten Esterházy behoorden tot de machtigste potentaten binnen de grenzen van de Habsburgse erflanden en hun hofhouding was vergelijkbaar met die van de koningen van Pruisen of Saksen of die van de grote keurvorsten. De familie Esterházy stelde een knap orkest te werk waar Haydn naar believeen mee kon experimenteren. Het is dan ook logisch dat de symfonieën uit deze periode de grootste aandacht krijgen. In vergelijking daarmee was het orkest van Graf Morzin eerder pover: zes violen, een altviool, een cello, een contrabas, twee hobo's, twee hoorns en vaak nog een fagot en een dwarsfluit.

De Vijfde Symfonie gebruikt de barokke di chiesa formule (letterlijk: 'kerk-stijl'). In Haydns tijd gold deze stijl als eerder gedateerd. Het werd vooral in verband gebracht met de Romeinse componist Arcangelo Corelli (1653-1713). In deze stijl worden de twee eerste bewegingen van plaats om-

geruild. Haydn opent de symfonie met een Adagio, een trage beweging, gevolgd door het Allegro. Daarop volgt het Menuet en de symfonie sluit af met een kort, maar onstuimig Presto. Dit komt overeen met de klassieke opeenvolging in de da chiesa stijl: traag – snel – traag – snel. Haydn gebruikte deze da chiesa formule in nog wel meer symfonieën: 11, 18, 21, 22, 34 en de mooiste: nummer 49 uit 1768 met als titel 'La Passione'. Het was voor hem een manier om de symfonie een wat meer duister, getormenteerd of stormachtig karakter te geven. Het was een relatief courant procédé in Haydns Sturm und Drang periode. Het vroegste beginsel van deze Sturm und Drang-neiging bij Haydn is terug te vinden in precies deze Vijfde Symfonie.

Nochtans is Haydns muziek voor deze eerste symfonieën doorgaans zeer helder, precies en vooral opgewekt. Op technisch vlak stellen deze minder hoge eisen dan de werken van de componisten uit Mannheim, zoals Stamitz. Nochtans valt vooral in de Vijfde Symfonie de betrekkelijk moeilijke hoornpartij op. Het is een vreemd gegeven in deze symfonie van Haydn en blijft vooralsnog onverklaard.

Opvallend in het Adagio is de hoornpartij die bij momenten de melodische lijn helemaal alleen voor haar rekening neemt. De hoornpartij is dan ook moeilijk en stelde hoge eisen aan de hoornspelers in dienst van de graaf. Het is een van de meest uitdagende hoornpartijen uit het hele Haydnrepertoire. Enkel de hoornpartij uit de Eenenvijftigste Symfonie kan hiermee wedijveren. Elke onzuiverheid op dat instrument wordt binnen dit fragiele en bovendien trage Adagio meteen opgemerkt.

Let in het Allegro vooral op de baslijn: die is ritmisch, energetisch en hamert door. Dit zou al snel een belangrijk stijlkenmerk worden voor de typische Haydnsymfonie. De energetische, hamerende baslijn, gecombineerd met het hoge tempo maakt deze beweging uitzonderlijk nerveus. Opvallend is dat ook het Menuet weer door de hoge hoornpartij wordt geopend. Het zijn werkelijk etherische klanken die een wiegend menuet op gang slepen.

De Presto finale is een uiterst korte, maar bruisende epiloog, gekenmerkt door opvallende dalende (maar ook stijgende) frases in de strijkers.

B'ROCK

Barokorkest B'Rock werd opgericht in 2005 op initiatief van klavecijnist, componist, dirigent Frank Agsteribbe en contrabassist Tom Devaere. Het orkest is gehuisvest in Gent en is ontstaan uit zijn voor vernieuwing en verjonging in de wereld van de oude muziek. De vaste kern bestaat uit een twintigtal musici uit binnen- en buitenland, gespecialiseerd in de historisch geïnformeerde uitvoeringspraktijk. Barokorkest B'Rock onderscheidt zich door een uitvoeringsgerichte en stijlbewuste manier van spelen waarbij expressie en intensiteit centraal staan. In zijn programmakeuze verbindt het orkest vaste waarden uit de barokliteratuur met minder gekend repertoire uit de 17de en 18de eeuw. Daarnaast schenkt het orkest bijzondere aandacht aan de uitvoering en creatie van hedendaagse muziek op maat van zijn historisch instrumentarium. Onder de noemer B'Rock XS ontwikkelt het orkest grensoverschrijdende programma's in kamermuziekbezetting. B'Rock doet regelmatig een beroep op toonaangevende solisten en gastdirigenten zoals Eduardo Lopèz Banzo, Gary Cooper, Christopher Moulds, Richard Egarr of Skip Sempé. Als artistiek leider van het orkest staat ook Frank Agsteribbe regelmatig aan het hoofd van het orkest. Barokorkest B'Rock speelt een dertigtal concerten per seizoen in binnen- en buitenland. Het orkest is zowel aanwezig op de Vlaamse podia van Gent (Muziekcentrum de Bijloke, Festival van Vlaanderen Gent), Brussel (Bozar, Kaaithheater, Klarafestival), Antwerpen (deSingel, Amuz), Brugge (Concertgebouw, MAfestival) als internationaal: Concertgebouw Amsterdam, Festival Oude Muziek Utrecht, Vredenburg Utrecht, De Doelen Rotterdam, Tage alter Musik Regensburg, de Innsbrucker Festwochen, Styriarte Festival in Graz of Wigmore Hall Londen. Opera en avontuurlijk muziektheater vormen een belangrijk onderdeel van de artistieke werking. In samenwerking met Belgische productiehuisen als Muziektheater Transparant en LOD creëert B'Rock regelmatig nieuwe producties. Daarnaast wordt B'Rock dikwijls uitgenodigd door internationale operafestivals zoals Operadagen Rotterdam, KunstenfestivaldesArts of Musikfestspiele Potsdam Sanssouci. In 2012 debuteert het orkest in de Munt olv. René Jacobs. B'Rock werd sinds zijn start unaniem lovend onthaald door zowel de nationale als de internationale pers. Het orkest geniet de structurele steun van de Vlaamse Gemeenschap, de Stad Gent en de Provincie Oost-Vlaanderen.

www.b-rock.org

B'ROCK

muzikale leiding & klavecimbel

Frank Agsteribbe

hobo

Ofer Frenkel

Stefaan Verdegem

fagot

Benny Aghassi

hoorn

Bart Aerbeydt

Gijs Laceulle

1ste viool

Rodolfo Richter

Jivka Kaltcheva

David Wish

2de viool

Sara DeCorso

Meret Lüthi

Liesbeth Nijs

altviool

Luc Gysbregts

Manuela Bucher

cello

Kate Haynes

Rebecca Rosen

contrabas

Tom Devaere

FRANK AGSTERIBBE

Frank Agsteribbe (°1968) is een veelzijdig musicus die zich profileert als dirigent, klavierspeler en componist. Binnen al zijn activiteiten zoekt hij naar een directe expressie, plasticiteit en levendige kleurrijkheid. Vooral de raakvlakken tussen muziek uit de 17de of 18de eeuw met de muziek van vandaag genieten zijn bijzondere interesse. Als continuospeler werkte hij bij de meest vooraanstaande Vlaamse barokensembles (La Petite Bande, Collegium Vocale, Huelgas Ensemble, Anima Eterna) waarmee hij wereldwijd concerteerde. Samen met contrabassist Tom Devaere richtte hij in 2005 een nieuw, jong en dynamisch barokorkest op: B'Rock, waarbij hij zowel klavecijnist als (gast)dirigent is. Ter gelegenheid van het Haydnjaar 2009 bracht Frank Agsteribbe een cd uit met vroege klaviermuziek van Joseph Haydn. Als dirigent is Frank Agsteribbe actief in verschillende domeinen: opera, oude muziek en hedendaagse muziek. Hij dirigeerde Mozarts 'Zauberflöte', 'The Rake's Progress' van Stravinsky, 'Oronota' van Marc Antonio Cesti, 'La Dafne' van Marco da Gagliano en 'Orfeo' van Ferdinando Bertoni. Met het Teatro Sao Carlos uit Lissabon dirigeerde hij in november 2008 'L'Italiana in Algeri' van G. Rossini. Hij werkte als assistent mee aan 'Le Vin Herbé' van Frank Martin (Ruhtriennale 2007), 'Le Nozze di Figaro', 'Jenufa', 'Prova d'Orchestra' van Giorgio Battistelli, 'Italiana in Algeri' van Rossini en 'Dido and Aeneas' van Purcell. Hij dirigeerde tevens werk van Mahler (Symfonie 4), Britten (Spring Symphony), Schönberg, Haydn ('Nelson Mass'), Puccini ('La Bohème'), Beethoven (Symfonieën 5 en 6) en Brahms (Symfonie 1). Hij voerde met B'Rock werken van John Cage, Arvo Pärt en Frank Nuyts uit, alsook van Vivaldi en Händel. Verder leidde hij B'Rock en het Collegium Vocale bij de creatie van de Judaspasie van Dominique Pauwels. Frank Agsteribbe is de eerste dirigent bij het vocaal ensemble Canto LX in Luxemburg. Daarnaast zet hij zich bijzonder in voor oude muziek uit Vlaanderen: zo hercreëerde hij muziek van Fiocco, Brehy, Vanden Gheyn, di Martinelli,... Bovendien heeft hij inmiddels meer dan 80 composities op zijn naam staan, waarvan het grootste gedeelte geschreven werd in opdracht, ondermeer van Radio 3/Klara, Transparant, Vlaams Radio Orkest, Concertgebouw Brugge, de Bijloke, Koninklijk Conservatorium Antwerpen, November Music, Il Gardellino ... Meer dan 40 van zijn composities werden opgenomen op cd of radio, en werden over de hele wereld uitgezonden (USA, Canada). Belangrijke creaties vonden plaats in Brazilië, Berlijn (Konzerthaus en Deutsche Oper) en het Gaudeamus Festival in Amsterdam. Sinds 1989 is Frank Agsteribbe docent aan het Koninklijk Conservatorium Antwerpen, waar hij ook als dirigent en projectleider voor oude muziek werkt, en er de academisering mee uitbouwt.

www.frankagsteribbe.be

KRISTIAN BEZUIDENHOUT

Kristian Bezuidenhout, geboren in 1979 te Zuid-Afrika, studeerde vanaf zijn tiende aan de Eastman School of Music in Australië bij Reek Penners (piano), Malcolm Bilson (fortepiano) en Arthur Haas (klavecimbel). Op zijn 21ste won hij de Eerste én Publieksprijs op de Internationale Fortepiano Competitie in Brugge 2001; een echte eer omdat deze prijs pas voor de derde keer werd uitgereikt in de geschiedenis van dit concours. In 2007 won Kristian de Erwin Bodky Prize. Hij gaf recitals in de Carnegie Hall (New York, 2001) en het Concertgebouw (Amsterdam, 2008) en werkte met de meest vooraanstaande ensembles en dirigenten van dit moment: het Freiburger Barockorchester, het Orkest van de 18e Eeuw olv. Frans Brüggen, Concerto Köln en The Chamber Orchestra of Europe olv. Christopher Hogwood. In 2004 debuteerde Kristian Bezuidenhout in Boston bij de Händel Society olv. Grant Llewellyn met wie hij het 5e Pianoconcerto van Beethoven uitvoerde. Tot zijn recitalpartners van dit moment horen: Pieter Wispelwey, Daniel Hope, Petra Müllejans, Viktoria Mullova, Malcolm Bilson en de zangers Carolyn Sampson en Mark Padmore. Tot de absolute hoogtepunten van de afgelopen seizoenen hoort zeker de uitvoering van de late pianoconcerti van Mozart met het Orkest van de 18e Eeuw olv. Frans Brüggen in februari 2006. Bij het Residentieorkest was hij olv. Christopher Hogwood als solist te horen in het 1e Pianoconcerto van Beethoven. In november 2008 trad Kristian wederom op met het Orkest van de 18e Eeuw en Frans Brüggen in een bijzonder project. Deze keer werden alle pianoconcerti van Beethoven op pianoforte in één weekend uitgevoerd in het Concertgebouw. Kristian maakte in het seizoen 2010-11 een wereldtournee met tenor Mark Padmore die hij begeleidde in 'Dichterliebe' van Schumann. In 2001 kwam zijn eerste cd uit met de titel 'Sturm und Drang' met werken van Mozart. In oktober 2006 maakte Daniel Hope een cd met o.a. Bachs Brandenburgse Concerti met het Chamber Orchestra of Europe waarop Kristian het continuo op orgel en klavecimbel speelt. De cd werd uitgeroepen tot 'Editor's Choice' van het Gramophone magazine. In maart 2009 verscheen zijn eerste opname voor het label Harmonia Mundi samen met violiste Petra Müllejans in vioolsonates van Mozart, in maart 2010 gevolgd door zijn eerste solo-cd met werken van Mozart. In april 2010 verscheen een cd waarop Bezuidenhout samen met Viktoria Mullova sonates van Beethoven speelt. In november 2010 bracht hij samen met Mark Padmore een cd uit met liederen 'Dichterliebe' van Schumann. In januari 2011 verscheen de tweede cd met solowerken van Mozart.

www.kristianbezuidenhout.com

MORGEN IN DESINGEL

BAROK INSTRUMENTAAL

BRECON BAROQUE

olv. **RACHEL PODGER** viool

ALEX BELLAMY hobo & hobo d'amore

JS BACH

Concerto voor viool en strijkers in a, BWV1041

Concerto voor hobo d'amore en strijkers in A, BWV1055

Concerto voor viool en strijkers in E, BWV1042

Concerto voor viool en strijkers in D, arr. hoboconcerto BWV1053

Concerto voor viool, hobo en strijkers in c, BWV1060

G P TELEMANN

Concerto voor 3 violen en strijkers in F uit 'Tafelmusik', TWV53:F1

ZA 26 NOV 2011 blauwe zaal / 20 uur

INLEIDING Jan Devlieger / 19.15 uur / blauwe foyer

€ 32, € 28, € 24 basis € 28, € 24, € 20 -25/65+ € 8 -19 jaar

architectuur theater dans muziek

WWW.DESINGEL.BE

T +32 (0)3 248 28 28
DESGUINLEI 25 / B-2018 ANTWERPEN

WORD **FAN** VAN DESINGEL OP **FACEBOOK**

deSingel is een kunstinstituut van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

SA^C STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

Klara

So
BRA

dS
De
Standaard

Knack

CANVAS

hoofdsponsor

mediasponsors